

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

—•••••—

Βάλια Καραμάνου

Κόκκινα δέντρα

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

*

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

συλλογή διηγημάτων, 2011 (Εκδόσεις Γαβριηλίδης)

ΑΣΤΕΡΟΕΙΔΗΣ ΓΛΥΚΑΝΙΣΟΣ

νουβέλα, 2012 (Εκδόσεις Γαβριηλίδης)

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

νουβέλα, 2014 (Εκδόσεις Αστάρτη)

ΛΙΒΗΘΡΑ

μυθιστόρημα, 2015 (Εκδόσεις Σαΐτα, e-book)

ΕΚΠΤΩΤΟΙ

μυθιστόρημα, 2016 (Εκδόσεις Σαΐτα, e-book)

ΒΑΛΙΑ ΚΑΡΑΜΑΝΟΥ

Κόκκινα δέντρα

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

ΑΘΗΝΑ * 2017

Στην Αθανασία-Μαρία

© 2017, Βάλια Καραμάνου
© 2017, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
www.oceanida.gr
email: info@oceanida.gr

ISBN 978-960-410-797-1

Live and die on this day

Φυγή

ΤΗΝ 1Η ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2015 έγινε πραγματικότητα αυτό που η Μάρθα Αλεξοπούλου φοβόταν περισσότερο: Έμεινε άστεγη στα σαράντα της χρόνια, αφού έχασε προηγουμένως τη δουλειά της και σχεδόν κάθε περιουσιακό της στοιχείο. Μόνη της κατοικία πια το αυτοκίνητό της, ένα μικρό μπλε Yaris, το μοναδικό απομεινάρι της προηγούμενης ζωής της.

Τις πρώτες δυο μέρες οδηγούσε σαν χαμένη στους δρόμους του Άργους και στα κτήματα έξω απ' την πόλη. Κατά διαστήματα πάρκαρε σε πιο απόμερα μέρη αναζητώντας λίγη δροσιά και διακριτικότητα μακριά από τα βλέμματα των περαστικών. Είχε φορτώσει τα πράγματά της στο πορτμπαγκάζ και στο κάθισμα του συνοδηγού, ενώ πάνω της κουβαλούσε τα λιγοστά χρήματα που της απέμεναν για ν' αγοράζει

τροφή και νερό. Το κινητό της είχε μείνει πια από μπαταρία, αλλά έτσι κι αλλιώς κανείς δεν την καλούσε πια.

Τη μέρα υπέφερε στο καυτό αμάξι της από τον καλοκαιρινό ήλιο και το βράδυ που έγερνε στο πίσω κάθισμα ήταν σχεδόν αδύνατο ν' αποκοιμηθεί. Έπρεπε να διπλωθεί στα δυο σαν βρέφος, με τα γόνατα λυγισμένα στο στήθος, νιώθοντας τη σπονδυλική της στήλη να πονά αφόρητα. Πού και πού άνοιγε την πίσω πόρτα για να τεντώσει λίγο τα πόδια, μα και πάλι ο φόβος την ανάγκαζε να υπομένει στωικά την ίδια άβολη στάση ως το ξημέρωμα που ξυπνούσε πιασμένη, αδυνατώντας να κάνει την παραμικρή κίνηση ανώδυνα.

Και τα δυο βράδια τα πέρασε στην άκρη της πόλης κοντά στο αρχαίο θέατρο, με πετσέτες κρεμασμένες στα πίσω παράθυρα. Εκεί τουλάχιστον είχε λίγο περισσότερη δροσιά, καθώς τα σπίτια τέλειωναν και ξεκινούσαν οι εκτάσεις με εσπεριδοειδή κι η κίνηση ήταν λιγοστή. Μάταια όμως... Έκλεινε τα μάτια και στον παραμικρό θόρυβο πεταγόταν έντρομη. Άκουγε διαρκώς βήματα και φανταζόταν πως κάποιος θα την ανακάλυπτε, ή –ακόμα χειρότερα– θα προσπαθούσε να της επιτεθεί.

Άλλωστε, στο αποκορύφωμα της οικονομικής κρίσης της χώρας, η εγκληματικότητα είχε αυξηθεί κατακόρυφα.

Πόσο ανόητες της φαίνονταν τώρα οι αιυπνίες που την ταλαιπωρούσαν κατά καιρούς, πρώτα στο σπίτι της στην Αθήνα, στο μικρό αλλά καλόγουστο δωάρι που νοίκιαζε, και κατόπιν εδώ, στο εξοχικό, στο κρεβάτι της, στα καθαρά της σεντόνια και στην ασφάλεια του σπιτιού! Βέβαια όσο ζούσε κι εργαζόταν στην πρωτεύουσα δεν κοιμόταν πάντα μόνη. Συχνά έμενε μαζί της και ο φίλος της, ο Αντώνης, ενώ τα περισσότερα βράδια γύριζε αργά απ' τη δουλειά κι ακόμη αργότερα αν πήγαινε για ποτό προηγουμένως με φίλους. Οι μέρες και οι νύχτες της ήταν γεμάτες δράση, κόσμος, θόρυβο, ένταση, δεν προλάβαινε να φοβηθεί, να πονέσει.

Μέχρι το περασμένο Πάσχα η Μάρθα ήταν ένας άλλος άνθρωπος. Ζούσε στην Αθήνα και εργαζόταν ως νομικός σύμβουλος σε μια εταιρεία. Είχε φίλους –έτσι νόμιζε τουλάχιστον–, εραστή και όποιο πλεονέκτημα μπορεί να απολαμβάνει ένας άνθρωπος με φυσιολογική ζωή. Ο πατέρας της, ο Παντελής, έμενε μόνιμα σ' ένα κτήμα έξω από το Άργος, στο πατρικό της

γυναίκας του που δεν ζούσε πια. Ήταν ένας αγρότης που επιβίωνε από τον πορτοκαλεώνα του.

Όμορφο σπίτι! σκεφτόταν με αφόρητη νοσταλγία η Μάρθα. Παλιό, με κεραμοσκεπή, πλίνθινους τοίχους, μα κάθε του γωνιά αποτελούσε μια όμορφη παιδική ανάμνηση. Τότε που έπαιζε αμέριμνη στην αυλή και στα αυλάκια ανάμεσα στις πορτοκαλιές με τον μεγαλύτερο αδερφό της, τον Σωτήρη. Έπειτα μεγάλωσαν, έφυγαν για σπουδές στην Αθήνα και πλέον εγκαταστάθηκαν μόνιμα στην πρωτεύουσα.

Η μητέρα πέθανε νωρίς, όταν η Μάρθα ήταν είκοσι πέντε χρονών, από ανίατη ασθένεια και από τότε η οικογένεια άρχισε να διαλύεται. Ο Σωτήρης πετυχημένος πια οικονομολόγος παντρεύτηκε μια γυναίκα που ποτέ δεν αγάπησε κανέναν απ' την οικογένειά του παρά μόνο την ακίνητη περιουσία του, το κτήμα. Οι καβγάδες με την παλιά του οικογένεια ξεκίνησαν σχεδόν αμέσως μετά τον γάμο με αποτέλεσμα τα τελευταία δέκα χρόνια να έχουν διακοπεί οι σχέσεις τους. Και όχι μόνο με τη Μάρθα, αλλά και με τον πατέρα που μαράζωνε από την απουσία του γιου στη ζωή του.

Τέτοιες σκέψεις συντρόφευαν συνεχώς τη Μάρθα – είχε πλέον άπλετο χρόνο να σκεφτεί από τότε που έχασε τα πάντα κι αυτό αποτελούσε ένα επιπρόσθετο πρόβλημα. Δεν περνούσαν οι ώρες στο αυτοκίνητο μα δεν γινόταν να μετακινείται συχνά, γιατί τα χρήματα τελείωναν και δεν της έμενε πολλή βενζίνη ακόμα. Δεν άντεχε όμως να φύγει μακριά από το πατρικό της και ας μην της ανήκε πια. Πού να πήγαινε άλλωστε; Τριγύριζε λοιπόν στο Άργος, όπου το εμπορικό στοιχείο εισέβαλλε βίαια στον άφθαρτο κόσμο των αρχαιοτήτων του. Μια πυκνοκατοικημένη, άχαρη πόλη.

Σε κάθε σοκάκι του Άργους όμως θα μπορούσε να διασταυρωθεί με κάποιο μακρινό συγγενή ή γνωστό της. Μια δυο φορές η άκρη του ματιού της έπιασε κάποιες γνώριμες φυσιογνωμίες, που τα έχασαν μόλις την καταλάβανε. Αντίκρισαν μια άλλη Μάρθα, πολύ πιο αδύνατη, βρόμικη, εξαθλιωμένη – τίποτα πια δεν θύμιζε την πολυάσχολη και γοητευτική δικηγόρο...

Την τρίτη μέρα το πήρε απόφαση: Θα γύριζε πίσω στο χωριό και θα πάρκαρε στο χωμάτινο ιδιωτικό δρόμο στο απέναντι κτήμα απ' το άλλοτε δικό της, που έμενε εγκαταλειμμένο

από τους κληρονόμους του που δεν τα έβρισκαν μεταξύ τους. Εκεί θα είχε δροσιά κάτω από τη μεγάλη μουσμουλιά, και θα μπορούσε κιόλας να κάνει και μερικές βόλτες ανάμεσα στα δέντρα αθέατη από τον δρόμο.

Στο χωριό ανάπνευσε καθαρό αέρα επιτέλους η ταλαιπωρημένη γυναίκα, γεύτηκε τη νυχτερινή δροσιά· οι πόνοι όμως σε όλο της το κορμί συνεχίζονταν αμείωτοι και τα βρόμικα, ιδρωμένα ρούχα της κολλούσαν πάνω της προκαλώντας φαγούρα. Το μπάνιο με τρεχούμενο νερό φάνταζε πια άπιαστη πολυτέλεια. Παρατηρούσε στον καθρέφτη του παρμπρίζ τις λευκές τρίχες στη ρίζα των λαδωμένων της μαλλιών ανάμεσα σε λίγες μαύρες, και γελούσε με πικρία.

Στην άλλη της ζωή έβαφε τα μαλλιά της κάθε είκοσι μέρες, τα έλουζε σχεδόν καθημερινά, μακιγιαριζόταν, λάτρευε τ' ακριβά αρώματα κι αισθανόταν άσχημα για τα δυο τρία κιλά που ήθελε να ξεφορτωθεί. Πόσο άλλαξαν όλα σε λίγους μόνο μήνες! Ακόμα και αυτό το ξένο κτήμα της παρείχε μια –αδιανόητη ως τότε– ευκολία, να κάνει την ανάγκη της έξω. Όσο για τα ρούχα της, έπλεαν πια πάνω της. Μία εβδομάδα έμεινε εκεί παρκαρισμένη ενώ

μέρα παρά μέρα πήγαινε στο Άργος για νερό και τροφή. Μετά τέλειωσαν και τα χρήματα και η απλυσιά πλέον την αρρώσταινε.

Άθελά της –ειδικά τον πρώτο καιρό– έπιανε συχνά το κινητό, αμέσως μετά όμως συνειδητοποιούσε ότι δεν έχει σύνδεση με κανέναν, πως είναι μόνη. Τελείως μόνη. Όλοι την είχαν ξεχάσει. Οι φίλοι απ' την πρώτη στιγμή που έχασε τη δουλειά της στο τέλος του περασμένου χειμώνα. Το ίδιο και ο σύντροφός της. Την απέφευγαν μάλλον μην τυχόν και τους ζητούσε δανεικά, ή για να μη διαταράξει την ευτυχία και τη βολή στον μικρόκοσμό τους με τη δυστυχία της. Η οικονομική κρίση της εποχής είχε σπείρει τη διχόνοια, χώρισε τους ανθρώπους σε έχοντες και μη έχοντες.

Η Μάρθα μετά την απόλυσή της από την εταιρεία είχε χάσει κάθε δικαίωμα σε μια ισορροπημένη ζωή, δεν ανήκε πια στους έχοντες. Ήταν πλέον άνεργη άρα περιθωριοποιημένη. Ή μάλλον όχι, δεν έφταιγε η οικονομική και η πολιτική κρίση για τον εμφύλιο μεταξύ των ανθρώπων, ήταν μόνο η αφορμή για να πέσουν οι μάσκες της ευημερίας και να δοκιμαστούν οι σχέσεις. Η μοναξιά της Μάρθας όμως ήταν μόνο η αρχή της περιπέτειάς της.

Έπειτα ήρθε και κείνο το τηλεφώνημα από τον πατέρα που με μισόλογα της ανέφερε κάτι για οικονομικά προβλήματα. Η Μάρθα όμως δεν έδωσε ιδιαίτερη σημασία, είχε τα δικά της σοβαρά θέματα ν' αντιμετωπίσει. Το Πάσχα θα τα συζητούσαν από κοντά άλλωστε. Δεν πρόλαβαν. Το επόμενο τηλεφώνημα ήταν από έναν γείτονα που την πληροφορούσε για τον αιφνίδιο θάνατο του πατέρα, κι όλος ο κόσμος της γκρεμίστηκε με πάταγο...

Βρέθηκε το Πάσχα όπως το σχεδίαζε στο πατρικό κτήμα, μονάχη πλέον μα με τη σκιά του πατέρα σε κάθε γωνιά του σπιτιού, σε κάθε ρούχο, σε κάθε προσωπικό του αντικείμενο που είχε απομείνει: το ξυραφάκι στο μπάνιο, το ψάθινο καπέλο του που το φορούσε κάθε φορά που έβγαινε το πρωί στα χωράφια, οι οικογενειακές φωτογραφίες. Πόσο άδαιο της φαινόταν πια! Ούτε που φανταζόταν πόσο θα της έλειπε ο πικραμένος, ταλαιπωρημένος, μεσόκοπος πατέρας της.

Τότε έμαθε για το δράμα του, αυτό που προσπάθησε να της πει με μισόλογα πριν πεθάνει. Η κρίση τον είχε γονατίσει, η σύνταξή του πενιχρή, η φορολογία του εισοδήματος υπέρογκη, τα έξοδα της καλλιέργειας πολλά. Και

η απόγνωση τον οδήγησε στο μοιραίο λάθος: Να δανειστεί ένα μεγάλο ποσό από τον μεγαλοκτηματία γείτονα Βαγγέλη Αγγελόπουλο βάζοντας υποθήκη το σπίτι και το κτήμα. Τα έχασε όλα – όσα έχτιζε μια ζωή. Κανείς δεν τον βοήθησε, ούτε καν ο Σωτήρης, ούτε τα αδέρφια του. Αυτός ήταν σίγουρα ένας από τους λόγους που η καρδιά του πατέρα έπαψε αιφνίδια να χτυπά στα εξήντα πέντε του χρόνια.

Ακόμα και τότε όμως που η Μάρθα έμενε μόνη στο πατρικό για δυο μήνες, ώσπου την πέταξε ο Βαγγέλης με άθλιο τρόπο έξω από αυτό, ένιωθε πως ανήκε κάπου. Είχε τη γη της, το σπίτι του πατέρα της, είχε κάτι. Στην αρχή φοβόταν τα βράδια να καθίσει μόνη στη σκοτεινή αυλή και κλειδωνόταν μέσα νωρίς. Ανήσυχη αφουγκραζόταν κάθε ήχο της νύχτας. Στο ξύλινο ταβάνι με την καταπακτή συχνά έμπαινε ένας ασβός και ακουγόταν να τρέχει πάνω κάτω κυνηγώντας τρωκτικά ως το ξημέρωμα. Πόσο ανόητο της φάνταζε τώρα αυτό! Το μόνο που είχε να φοβηθεί ήταν οι άνθρωποι γύρω της, όχι το σκοτάδι του πορτοκαλεώνα ολόγυρα με τα πλάσματά του.

Εκείνες τις ατελείωτες νύχτες της έρχονταν στο νου οι αφηγήσεις του παππού για την Κα-

τοχή και τον πόλεμο, όταν ήταν μικρή και του πήγαινε το νερό με τα φάρμακά του στο καμαράκι. Της είχε εξηγήσει πως η καταπακτή γινόταν το καταφύγιό τους όταν τα πράγματα γίνονταν επικίνδυνα. Την πήρε κι απ' το χέρι και την οδήγησε ως τον μεγάλο ευκάλυπτο της δημοσιάς όπου οι Γερμανοί εκτέλεσαν ένα πρωί τον δάσκαλο και δύο ακόμα αγρότες. Όλοι ήταν νέοι, μα ο Δημητράκης ήταν μόλις δεκαεφτά. *Τι έγκλημα μπορούσε να έχει κάνει ένα παιδί;* αναρωτιόταν μέσα της πάντα με παράπονο η Μάρθα.

Στο μυαλό της για πολλά χρόνια αναπαρίστανε τη μακάβρια σκηνή. Ο Δημητράκης όρθιος μόλις ακουμπούσε τη ράχη του στο αιωνόβιο δέντρο και περίμενε τη θανάσιμη βολή απ' τους στρατιώτες αντίκρυ του. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε γοργά, η ανάσα του όλο και πιο κοφτή, πιο απελπισμένη από την αγωνία των τελευταίων αδυσώπητων στιγμών ώσπου ν' ακουστεί ο κρότος του όπλου και το λιγνό παιδί να διπλωθεί στα δυο σαν σπασμένο κλαράκι. Πόσο καιρό είχε να θυμηθεί την ιστορία του τόπου; Παράξενο, κείνες τις μέρες ένιωθε το παρελθόν να ζωντανεύει σε κάθε γωνιά στο σπίτι και το κτήμα.

Τη βδομάδα κατά την οποία έμεινε στο γειτονικό κτήμα στο αυτοκίνητο δεν άντεξε. Παρά την ανησυχία της μήπως τη δουν, κάθε βράδυ πήγαινε κρυφά μέσα απ' τα δέντρα μέχρι το σημείο που γνώριζε πως ο φράχτης τους είχε μια τρύπα, και έφτανε αθόρυβα στη μεγάλη καρυδιά κοντά στην αυλή. Λαχταρούσε να δει το σπίτι, το δικό της σπίτι... Με έναν κόμπο στον λαιμό έβλεπε τη σκιά του Βαγγέλη και της γυναίκας του που κάθονταν στη δροσερή αυλή ανάμεσα στα βασιλικά του πατέρα και απολάμβαναν τη βραδιά. Εκεί ακριβώς καθόταν και κείνη τα καλοκαιρινά βράδια με τον πατέρα και συζητούσαν, ή απλώς άκουγαν το θλιμμένο τραγούδι του γκιόνη.

Και τότε ο κόμπος γινόταν οργή για αυτόν τον μισητό άνθρωπο με τα προγούλια και τα χοντρά χείλια, που την κοιτούσε πάντα πρόστυχα και τελικά την πέταξε μ' έναν κλητήρα έξω από το σπίτι της την πρώτη μέρα εκείνου του καλοκαιριού. Τίποτα σχεδόν δεν πρόλαβε να πάρει μαζί της. Ούτε ένα παυσίπονο, αυτή που υπέφερε από φρικτές ημικρανίες και κρίσεις πανικού από το άγχος των γεγονότων. Όσο περνούσαν όμως οι μέρες δεν τα χρειαζόταν. Είχε αρχίσει να γίνεται ένα αγρίμι της

νύχτας, που σερνόταν στα χώματα για να φτάσει ως την καρυδιά και να κοιτάζει τη δική της αυλή, του δικού της σπιτιού, γονατισμένη στο γνώριμο χώμα. Κάποτε θα γινόταν δική της ξανά, το 'νιωθε μέσα της με ατράνταχτη βεβαιότητα. Δεν ήξερε πότε και πώς αλλά θα το κατάφερνε. Της έδινε δύναμη κάτι πιο δυνατό από την απόγνωση: Η οργή.

Με αυτή τη σκέψη περνούσε τη μέρα της ανάμεσα στα δέντρα και έμενε άγρυπνη τη νύχτα. Στ' αυτιά της έφτανε ο ήχος της γεώτρησης που δούλευε ασταμάτητα για το νυχτερινό πότισμα. «Τις βραδινές ώρες το νερό είναι ακόμα πιο πλούσιο, πιο χορταστικό για τα δέντρα», τη συμβούλευε συχνά ο πατέρας. Όταν ήταν μικρή πήγαινε κοντά του τα ξημερώματα να του κρατά τον φακό να βλέπει για ν' αλλάζει τη ροή του νερού με ένα πρόχειρο ανάχωμα που έσκαβε. Η ίδια έτρεμε από τη δροσιά στο νυχτικό της αλλά προσπαθούσε να κρατά σταθερό το φως. Ήταν μια ιεροτελεστία στο σκοτάδι που την τρόμαζε και ταυτόχρονα τη γοήτευε.

Με το πέρασμα των χρόνων η διαδικασία αυτή αντικαταστάθηκε από την τεχνητή βροχή. Και τότε όμως ο αγρότης έπρεπε ν' αλ-

λάζει την κατεύθυνση του νερού στρίβοντας τις βάνες ανά τέσσερις ή πέντε ώρες όλο το εικοσιτετράωρο. Βέβαια η Μάρθα δεν βοήθησε ποτέ τον πατέρα της στη διαδικασία αυτή γιατί η δουλειά της στην Αθήνα δεν της επέτρεπε να μένει πολύ καιρό στο κτήμα. Την καλλιέργεια λοιπόν την είχε αναλάβει αποκλειστικά εκείνος. Μετά τον θάνατό του που όλα αυτά πέρασαν αιφνίδια στα αμήχανα χέρια της, πόσες φορές δεν ευχήθηκε να είχε ασχοληθεί λίγο παραπάνω μ' αυτές τις δουλειές τον καιρό που παραθέριζε στο χωριό. Όλα θα 'ταν πιο εύκολα μετά για κείνη.

Όταν χρειάστηκε βέβαια δεν άργησε να εξοικειωθεί με τις νέες της υποχρεώσεις. Από την πρώτη φορά που έβαλε να ποτίσει ένωσε πως έκανε κάτι οικείο. Στο νυχτερινό πότισμα δε ανακάλυψε πως όχι μόνο δεν φοβόταν να περπατά στο σκοτάδι ανάμεσα στα δέντρα, το απολάμβανε κιόλας. Πουθενά αλλού δεν θρόιζε το αεράκι τόσο δροσερά, σε κανένα μέρος τ' άστρα δεν φάνταζαν τόσο φωτεινά κι αμέτρητα... Όσπου τα 'χασε όλα αυτά για άλλη μια φορά, βίαια, απάνθρωπα, ύστερα από δυο μήνες και ενώ είχε αρχίσει να προσαρμόζεται στη νέα της ζωή ως αγρότισσα.

Μία βδομάδα συνολικά έμεινε η Μάρθα παρκαρισμένη κοντά στο πατρικό της, μέχρι που της τέλειωσαν τα λεφτά, λιγότεψε η βενζίνη, και έπρεπε να πάρει μια ακόμα κρίσιμη απόφαση. Ήταν ανάγκη να εγκαταλείψει το μέρος και να πάει κοντά σε πόλη, σε ένα χωριό ίσως, όπου θα είχε ευκολότερα πρόσβαση σε τροφή. Πώς όμως θα γινόταν αυτό χωρίς ευρώ; Η Μάρθα σ' αυτό έβλεπε μόνο μια απάντηση που τη σκότωνε: Επαιτεία. Όχι, όχι αυτό δεν θ' άντεχε να το κάνει στο Άργος όπου ίσως θα την έβλεπαν οι λιγοστοί συγγενείς και γνωστοί. Αυτοί ήταν απόντες όταν τους χρειαζόταν, τώρα δεν ήθελε καν να ξέρουν αν ζει.

Αποχαιρέτισε λοιπόν με ραγισμένη καρδιά το σπιτικό της, τα δέντρα της, και ξεκίνησε με άγνωστο προορισμό. Όταν έφτασε στην πολύβουη πλατεία της πόλης διψασμένη και κατάκοπη, μια σκέψη της ήρθε στο νου σαν αστραπή, οι Νερόμυλοι! Μα ναι! Πώς δεν το 'χε σκεφτεί νωρίτερα; Το ψαροχώρι που απείχε περίπου δέκα χιλιόμετρα απ' τη νότια πλευρά του Άργους και ήταν γεμάτο πηγές, πλατάνια, τρεχούμενα νερά που χύνονταν άφθονα στη θάλασσα. Τουλάχιστον εκεί θα έβρισκε ένα σκιερό μέρος να παρκάρει το σπίτι της και

νερό για να πιει και να πλυθεί. Στην καρδιά του χωριού ακόμη υπήρχαν τρεις ταβέρνες που μάζευαν πολύ κόσμο για τα φημισμένα σουβλάκια τους, οπότε θα μπορούσε να ζητήσει ίσως βοήθεια απ' τους περαστικούς.

Η Μάρθα πάτησε αποφασιστικά το γκάζι και από εκείνη τη μέρα αποφάσισε πως οι Νερόμυλοι Αργολίδας θα ήταν η νέα της πατρίδα. Ήταν 11 του Ιούνη, δέκα μέρες μετά τον ξεριζωμό της από το κτήμα, δύο μήνες μετά τον θάνατο του πατέρα και της παλιάς της ζωής...